

ALEX GINO

GEORGE

På dansk ved Kasper Hoff

TIL DIG,
FOR DE GANGE, DU FØLTE DIG
ANDERLEDES

kapitel 1

HEMMELIGHEDER

George hev en sølvfarvet nøgle ud af det mindste rum på en stor, rød rygsæk. Mor havde syet nøglen fast, så den ikke blev væk, men snoren var ikke helt lang nok til, at nøglen kunne nå nøglehullet, hvis tasken stod på jorden. George måtte derfor stå usikkert på den ene fod, mens hun hvilede rygsækken på det andet knæ. Hun vrikkede med nøglen, indtil den drejede rundt.

”Hallo?” råbte hun, mens hun snublede indendfor. Der var ikke tændt lys. Alligevel var George nødt til at være sikker på, at huset var tomt. Døren ind til mors værelse stod åben, og sengen var redt. Der var heller ikke nogen på Scotts værelse. Da

hun var sikker på, at hun var alene, gik hun ind i det tredje soveværelse, åbnede skabsdøren og studerede bunken af bamser og forskelligt legetøj. Ingen havde rørt noget.

Mor brokkede sig over, at George ikke havde leget med legetøjet i årevis, og sagde, at hun ville give det væk til familier, der havde brug for det. Men George vidste, at der var brug for det her til at passe på hendes mest værdifulde og hemmelige samling. Hun stak hånden ind under bamser og tøjkaniner og følte sig frem til den flade taske af denimstof. Så snart hun holdt den i sine hænder, løb hun ud på badeværelset, lukkede døren og låste den. Hun knugede tasken ind til kroppen og lod sig glide ned på gulvet.

Hun lagde tasken ned på siden, og silkebløde, glittede sider fra massevis af blade flød ud på det flisebelagte badeværelsesgulv. Forsiderne lovede ”Sådan får du perfekt hud”, ”12 smarte sommerfrisurer”, ”Sådan fortæller du en hottie, at du er vild med ham” og ”Vilde vintergarderober”.

George var kun et par år yngre end pigerne, der

smilede til hende fra de glatte sider. Hun tænkte på dem som sine venner.

George tog et magasin frem, som hun havde læst utallige gange før. Hun skimmede gennem de farvestrålende sider, som sendte en svag duft af papir op mod hendes næsebor.

Hun stoppede op ved et billede af fire piger på en strand. De stod på række og poserede hver især i badetøj. Til højre på siden var der en guide, der anbefalede forskellige looks ud fra ens kropstype. George syntes, deres kroppe så ens ud. Det var alle sammen pigekroppe.

På den næste side sad to piger på et tæppe og lo med armene om hinandens skuldre. Den ene havde en stribet bikini på, den anden en polka-prikket badedragt med udskæringer ved hoften.

George ville have passet lige ind, hvis hun havde været der – de ville grine sammen og tage hinanden under armen. Hun ville have en skrig-pink bikini på, og hun ville have langt hår, som hendes nye veninder ville elske at børste. De ville spørge hende, hvad hun hed, og hun ville sige:

Jeg hedder Melissa. Melissa var det, hun kaldte sig selv i spejlet, når ingen så det, og hun kunne børste sit flade, rødbrune hår frem på hovedet, som om hun havde pandehår.

George bladrede forbi smarte reklamer for håndtasker, neglelak, de nyeste telefoner – selv tamponer. Hun skippede en artikel om, hvordan man laver sine egne armbånd og en med gode råd om, hvordan man taler med drenge.

George var begyndt at samle på blade ved et tilfælde. For to somre siden havde hun opdaget et nummer af *PigeLiv* i en skraldespand på biblioteket. Ordet pige havde fanget hendes blik med det samme, og hun havde stukket bladet ind under jakken, så hun kunne se på det senere. Snart efter fulgte endnu et blad for piger. Denne gang reddede hun det op af en skraldespand lidt nede ad vejen fra huset. Allerede weekenden efter havde hun fundet denimtasken på et loppemarked og købt den for 25 cents. Den passede præcis i størrelsen til bladene og havde en lynlås foroven. Det var, som om universet

ønskede, at hun skulle kunne gemme sin samling sikkert.

George bestemte sig for et opslag med titlen sådan indrammer du dit ansigt med makeup. George havde aldrig gået med makeup, men hun fordybede sig i de mange farvemuligheder på siden til venstre. Hendes hjerte hamrede i brystet. Hun spekulerede på, hvordan det ville føles at have læbestift på i virkeligheden. George elskede at gå med læbepomade. Hun brugte det hele vinteren, også selvom hendes læber ikke var tørre, og hvert forår gemte hun den for sin mor og gik med den, indtil der ikke var mere tilbage.

George hørte et bump udenfor og fór sammen. Hun så ud ad vinduet ned mod hoveddøren. Hun kunne ikke se nogen dernede, men Scotts cykel lå i indkørslen, og baghjulet drejede stadigvæk rundt.

Scotts cykel! Det betød, at Scott var her! Scott var Georges storebror, og han gik i gymnasiet. Hårene rejste sig i Georges nakke. Nu kunne hun høre tunge fodtrin på trappen op til første

sal. Det ruskede i den låste badeværelsesdør. Det føltes, som om Scott ruskede Georges hjerte rundt i brystet på hende.

Bank! Bank! Bank!

”Er det dig derinde, George?”

”J-ja.” De skinnende magasiner lå spredt ud over flisegulvet. Hun samlede dem sammen i en bunke og puttede dem ned i denimtasken. Hendes hjerte bankede næsten lige så højt som Scotts fod mod døren.

”Hey, bro, det haster!” råbte Scott på den anden side af døren.

George lynede tasken, så stille hun kunne, og så sig om efter et sted at gemme den. Hun kunne ikke gå ud med den. Scott ville spørge, hvad der var i den. Badeværelsets eneste skab var proppet med håndklæder, og det kunne ikke lukkes helt. Det duede heller ikke. Til sidst hængte hun tasken på bruseren og trak badeforhænget for. Hun bad til, at det ikke blev lige det her øjeblik, Scott pludselig begyndte at interessere sig for personlig hygiejne.

Så snart George åbnede døren, stormede Scott ind. Han åbnede lynlåsen på sine bukser, før han nåede toilettet. George skyndte sig ud, lukkede døren og lænede sig mod væggen ude på gangen for at få vejret. Tasken hang sikkert stadig og dinglede i badet. George håbede, at den ikke ramte forhænget, eller, endnu værre, at den faldt ned og landede i badekarret med et bump.

George ville ikke stå i nærheden af badeværelset, når Scott kom ud, så hun gik ned i køkkenet. Hun skænkede sig et glas appelsinjuice og satte sig ved bordet med en prikkende fornemmelse i hele kroppen. Udenfor gik en sky for solen, og rummet blev mørkere. Hun fór sammen i sædet og spildte juice på hånden, da badeværelsesdøren blev revet op med et brag. Det gik op for hende, at hun knap nok havde trukket vejret.

Tramp, tramp, tramp-tramp-tramp-tramp-tramp. Scott kom væltende ned ad trappen med et dvd-etui i hånden. Han åbnede køleskabet, tog appelsinjuicen og drak en lang slurk direkte af kartonen. Han havde en tynd, sort T-shirt på og

jeans med et lille hul på knæet. Han var ikke blevet klippet i flere måneder, og de mørke krøller fik hans hoved til at ligne en gulvmoppe.

”Beklager, hvis jeg forstyrrede midt i en skidetur.” Scott tørrede juice af læberne med sin bare underarm.

”Jeg sked ikke,” sagde George.

”Hvorfor tog det så så lang tid?”

George tøvede.

”Nå, på den måde,” sagde Scott. ”Du havde garanteret et blad med derud, ikke?”

George stivnede med halvåben mund, og hjernen sat på pause. Luften var pludselig alt for varm, og hun følte sig svimmel. Hun lagde hænderne på bordet bare for at mærke, at hun stadig var der.

”Tænkte det nok.” Scott smilede bredt uden at bemærke Georges panik. ”Sådan! Det er min lillebror! Han er blevet stor nok til at læse frække blade.”

”Nårh,” sagde George højt. Hun vidste godt, hvad frække blade var. Hun var lige ved at grine.

Pigerne i de blade, hun læste, havde en hel del mere tøj på, selv dem på stranden. George slap-
pede af, i hvert fald en lille smule.

”Bare rolig, George. Jeg skal nok lade være med at sige noget til mor. Jeg er alligevel også på vej ud. Jeg skulle bare hente den her.” Scott viftede med det sorte plastiketui, så dvd’en raslede. ”Jeg har ikke engang set den endnu, men det skulle være en klassiker. Den er tysk. Titlen betyder noget med Ondskabens Blod. Der er zombier med i den, og de gnaver armen af en fyr og slår ham ihjel, og så er ham den anden nødt til at bruge sin døde, bedste vens arm til at kæmpe mod zombierne. Den er helt fantastisk.”

”Den lyder ulækker,” sagde George.

”Det er den også!” nikkede Scott entusiastisk. Han tog endnu en slurk appelsinjuice, stillede kartonen i køleskabet og gik hen mod døren.

”Jeg skal ikke forstyrre dig mere. Tænk du bare på piger igen,” sagde Scott og gik ud.

George stormede op på badeværelset, reddede sin taske og gemte den dybt inde i skabet under

legetøjet og bamserne. Hun lagde en bunke beskidt tøj ovenpå, bare for en sikkerheds skyld. Så lukkede hun døren, smed sig på maven i sengen og lagde armene rundt om hovedet. Hun klemte albuerne ind mod ørerne og ønskede, at hun var en anden – lige meget hvem, bare en anden.

kapitel 2

CHARLOTTE DØR

Frøken Udell lænede sig op ad sit enorme skrivebord, mens hun læste op for fjerdeklasseleverne af en slidt udgave af E.B. Whites *Charlottes tryllespind*. Hendes skinnende, sorte hår var sat op i en løs knold, og fra hendes lange øreflipper dinglede et par træørenringe.

George sad ved vinduet og kunne ikke høre efter. Hun kunne ikke tænke. Charlotte, den vidunderlige, søde edderkop, var borte, og intet var, som det burde være. Hele bogen handlede om, hvordan Charlotte reddede den stakkels gris Wilbur, og så døde hun selv til sidst. Det var uretfærdigt. George pressede knoerne ind i øjnene

og gned dem frem og tilbage, indtil endeløse rækker af blinkende, dansende trekanter lyste op i mørket.

En tåre landede i Georges bog og spredte sig som et spindelvæv over siden. Hun trak vejret så stille som muligt. Den ene lille, utilstrækkelige mundfuld luft efter den anden, indtil hun var helt svimmel. Hun tog en dyb indånding, og idet hun gjorde det, snøftede hun. Højt. George kunne tydeligt høre de andre hviske i det stille lokale.

”Hæ, en af pigerne tuder over en død edderkop.”

”Det er ikke en pige. Det er George.”

”Er det ikke det samme?” De grinede.

George vendte sig ikke om for at se efter. Det behøvede hun ikke. Hun vidste præcis, hvad hun ville få at se. Rick sad to rækker fra George, og Jeff sad bag Rick. Jeff ville læne sig frem i stolen, så hans spidse hår næsten rørte ved Ricks skulder. Rick ville læne sig bagover i sin skinnende, sorte baseballtrøje. De ville begge to holde en hånd

for munden i et halvhjertet forsøg på at være stille.

Engang havde George og Rick været venner, eller de havde i det mindste haft det fint sammen. I anden klasse havde der været en damturnering for hele klassen, og George og Rick havde været de to bedste spillere. Finalen i turneringen havde været et tæt opgør, som Rick lige akkurat havde vundet, efter han havde nået baglinjen med sin sidste brik og fået den kronet. Selvom George havde tabt, havde de alligevel gået og kaldt hinanden for dammester i flere uger.

I tredje kom Jeff ind i klassen. Jeff var flyttet fra Californien, og det var han ikke glad for. I begyndelsen kom han op at slås, og han opførte sig truende over for de fleste af drengene, også George. Men omkring oktober faldt han til i klassen, og så snart Jeff og Rick var blevet venner, var Rick ikke længere så sød mod George. Da det blev vinterferie, var Jeff og Rick uadskillelige, og nu var det, som om dammestrene var to børn, der engang havde kendt hinanden,

men aldrig havde mødt hverken George eller Rick.

Frøken Udell sendte de hviskende drenge et strengt blik, rømmede sig og læste den sidste sætning i kapitlet. Eleverne var efterhånden så gamle, at hun sjældent læste højt for dem, men i dag ville hun gerne have, at de skulle fokusere på det, hun kaldte ”den storslåede melankoli i Charlottes sidste sekunder.”

Da hun var færdig, lukkede frøken Udell bogen, lagde den på en bunke papirer på sit bord og tog brillerne af. ”Jeg vil gerne have, at I alle sammen tager jeres hæfter frem og bruger et par minutter på at skrive jeres reaktioner på dette kapitel ned. I må gerne bruge et øjeblik på at tænke over det, men så skal der også gang i blyanterne. Jeg vil gerne have, at I graver dybt i jer selv og bruger nogle følelsesord.”

Lokale 205 genlød af hæfter, der blevet taget frem, sider, der blev vendt, og folk, der ledte efter deres blyanter. Frøken Udell gik ned mellem rækkerne mod Rick og Jeff og talte dæmpet med

dem. Hendes stemme blandede sig med larmen i lokalet, så George kunne ikke høre, hvad hun sagde, selvom der kun var to stole imellem dem.

”Vi er nogle, der tager døden meget alvorligt.” Frøken Udells stemme var iskold. Hun så på Jeff og Rick efter tur. De stirrede begge to ned på deres sko. ”Det er et højtideligt emne, og jeg håber, at I vil respektere jer selv, jeres klassekammerater og selve livet ved at behandle det som sådan.”

Jeff og Rick mumlede undskyldende. George var ikke sikker på, om deres halvhjertede undskyldninger var henvendt til hende, frøken Udell, eller til Charlotte. Hun var også ligeglad. Så snart frøken Udell vendte ryggen til, skar Jeff en grimasse. Jeff lavede altid grimasser, gerne efterfulgt af en ondskabsfuld kommentar.

Frøken Udell gik forbi Georges bord. ”For at være helt ærlig, så er jeg ikke sikker på, hvad jeg skal synes om en person, der ikke græder til slutningen af *Charlottes tryllespind*.”

”Du græd ikke,” mumlede George.

”Det gjorde jeg de første tre gange ... og en

hel del gange siden.” Frøken Udell holdt en kort pause, og et øjeblik så det ud, som om hun faktisk ville give sig til at græde. ”Min pointe er, at det kræver sin mand at græde over en bog. Det viser, at man har både medfølelse og fantasi.” Frøken Udell klappede George på skulderen. ”Hold fast i det, George, så ved jeg, at der nok skal komme en god ung mand ud af dig.”

Ordet mand ramte George som en lavine af klippestykker, der væltede ned over hendes hoved. Det var 100 gange værre end dreng, og hun kunne ikke trække vejret. Hun bed sig selv hårdt i læben og mærkede flere tårer presse på i øjnene. Hun lagde hovedet på bordet og ønskede, at hun var usynlig.

Frøken Udell kom tilbage med wc-klodsens, der viste, at læreren havde givet en lov til at gå på toilettet. Det var en slidt træklods fra en børnehaveklasse, hvor der stod ”DRENGE” med grøn sprittusch på den ene side. George drejede klodsens med et hult klonk, så der stod ”Lokale 205” på den side, der vendte mod hende.

Frøken Udell lagde sin hånd på Georges skulder, men George rystede den af sig og rejste sig op. Hun kunne knap nok se vejen hen til døren gennem tårer, og hun styrede mere efter hukommelsen end synet, da hun gik ned ad gangen. Hun væltede hulkende ind på toilettet – drengetoilettet. Hendes læber skælvede, og salte tårer dryppede ned i munden.

George hadede drengetoilettet. Det var det værste sted på skolen. Hun hadede lugten af tis og klorin, og hun hadede de blå fliser på væggene, der skulle minde en om, hvor man var, som om pissekummerne ikke gjorde det tydeligt nok. Hele rummet handlede kun om at være dreng, og når drenge var derinde, kunne de godt lide at tale om det, de havde mellem benene. George prøvede at undgå at bruge toilettet, når der var andre drenge derinde. Hun drak aldrig af vandhanerne på skolen, heller ikke selvom hun var tørstig, og nogle gange kunne hun klare sig gennem en hel dag uden at skulle derud en eneste gang.

George holdt ansigtet hen over håndvasken

og plaskede koldt vand på nakken, indtil hun rystede af kulde. Så tørrede hun hovedet med en håndfuld papirhåndklæder. Håret var stadig lidt vådt, mens hun redte det med fingrene og smilede blegt til sig selv i spejlet.

Ude på gangen holdt George wc-klodsen løst mellem fingrene og lod den skrabe mod væggen, så den sendte vibrationer op gennem hånden. De rytmiske klik gav genlyd i gangen, når træklodsen hoppede over de tynde cementstriber mellem fliserne.

George åbnede døren til klasseværelset langsomt, bange for at høre latter, men de andre elever var alt for optagede af deres kladdehæfter til at lægge mærke til, at hun kom tilbage. På tavlen stod ”Jeres egne reaktioner” med frøken Udells tydelige tavleskrift. George tog sit kladdehæfte og skrev datoen og overskriften i det. Hun nåede lige at skrive Charlotte er død, og så var skrivetiden forbi.

Frøken Udell bad ikke nogen om at læse deres tanker højt. I stedet henvendte hun sig til hele

klassen. ”I morgen bliver det for alvor sjovt! Men nu er vi færdige for i dag.” Hun talte rytmisk, som om hun fremsagde et lille digt. ”Læg jeres bøger væk, så skal vi se, hvilken række der først bliver klar til at hente deres ting.”

Med sjovt henviste frøken Udell til den teater-version af *Charlottes tryllespind*, som de to fjerdeklasser skulle opføre for de mindre klasser. Det var en tradition på skolen, at eleverne i første til fjerde klasse hvert forår læste den samme bog. De små fik historien læst højt af deres lærere, og nogle gange var selv børnehaveklasserne med. Bagefter lavede hvert klassetrin et projekt af en slags. Fjerdeklasserne var de ældste, der var med, og de opførte altid bogen som teaterstykke for de yngre klasser såvel som for forældreforeningen og lærerne. Kun femteklasserne var ikke med, for de skulle koncentrere sig om deres forårs-eksamener, så de kunne være sikre på at bestå og rykke op i overbygningen.

Frøken Udell havde givet fire rækker elever lov til at gå, og rummet genlød af lynlåse og rygsække,

der blev smidt på træborde. Georges række var den sidste, der sad tilbage, og alle i rækken holdt blikket rettet mod frøken Udell.

”Række ét.”

Stole skrabede mod gulvet. George samlede langsomt sine ting sammen. Hun trak den så længe som muligt, før hun stillede sig op i drengenes række. Hun ønskede så lang afstand mellem sig selv og Jeff og Rick som muligt.

Frøken Udells klasse gik gennem gangene til skolegården. Børnene, der skulle med bus, blev sendt af sted i samlet flok, mens resten ventede med frøken Udell på deres forældre, bedste-forældre eller babysittere. George gik hen til sin bus.

”George, vent!” råbte en stemme bag hende. Kelly, Georges bedste ven, havde flettet hår og lugtede af appelsiner og blyantsmulder. På hendes T-shirt stod der:

99 % GENI
1 % CHOKOLADE

”Min far siger, du godt må komme hjem til os og øve i weekenden,” sagde hun, så snart hun havde indhentet George. Hun havde plapret om optagelsesprøverne hele ugen. ”Du vil stadig gerne være med i stykket, så vi gør det sammen, ikke?”

George ville gerne være med i stykket. Mere end noget andet. Men hun gad ikke være en eller anden ildelugtende gris. Hun ville være Charlotte, den kærlige og kloge edderkop, også selvom det var en pigerolle. Hendes mund stod åben, men hun kunne ikke sige noget.

Kelly holdt hænderne frem mod Georges ansigt. ”Jeg er Kelly, den Allerdejligste og Alvidende,” messede hun. ”Jeg fornemmer, at du ikke er helt dig selv. Fortæl mig, barn, hvad der er i vejen?” Hun lukkede øjnene og lagde langsomt en hånd på hver side af Georges hoved, mens hun smugkiggede for at være sikker på, at hun ikke stak en finger i øjet på sin bedste ven.

”Hvis du er alvidende, ved du det så ikke allerede?” spurgte George.

Kelly åbnede øjnene længe nok til at gøre sig skeløjet. Så lod hun øjenlågene falde i igen.

”Godt så. Jeg er Kelly, den Allerdejlige og Næsten-Alvidende. Lad mig mærke, hvad der går dig på.” Hun slog øjnene op og lod hænderne falde.

”Nu ved jeg det! Du har sceneskræk. Jeg ved alt, hvad der er at vide om sceneskræk. Min onkel Bill siger, at min far lider frygteligt af sceneskræk, og at det er derfor, han lader andre blive rige på at optræde med hans sange.”

”Det er ikke sceneskræk.”

”Okay, måske ikke. Jeg tror heller ikke, min far lider af sceneskræk. Han er bare en anden slags kunstner.” Kelly ruskede Georges skuldre. ”Men hvad er det så? Du ved, jeg ikke kan holde spændingen ud. Sig det, eller jeg ...”

”Eller du hvad?”

Kellys øjne glimtede af gode ideer. ”Eller jeg beordrer min hær af monstre til at angribe dig om natten og suge din hjerne ud med et sugerør og gøre dig til en af mine undersætter, så du er

nødt til at gøre, hvad jeg siger. Og fortælle mig, hvad du tænker på! Hvad er det? Hvad er det? Hvad er det?”

George så sig omkring for at være sikker på, at ingen kunne høre dem.

”Okay, okay, slap af! Det er bare fordi ... Jeg har ikke rigtig lyst til at spille Wilbur,” forklarede hun Kelly.

”Nå? Men det er ikke noget problem. Der er masser af andre roller i stykket. Det hedder bi-roller. Min far siger, at selv de største stjerner ikke ville være noget værd uden fremragende birolleskuespillere til at støtte dem. Lad frøken Udell høre dig og bestemme, hvilken rolle du skal have.”

”Jeg vil ikke bare have en tilfældig rolle,” sagde George.

”Men hvem vil du så være? Rotten Templeton?”

George rystede på hovedet.

”Avery?” gættede Kelly. ”Hr. Zuckerman? Hr. Arable?”

George rystede stadig på hovedet.

”Hvem er der ellers?” spurgte Kelly skeptisk.

”Jeg vil være Charlotte,” hviskede George.

Kelly trak på skuldrene. ”Fint nok. Hvis du har lyst til at spille Charlotte, så aflæg prøve som Charlotte. Hvorfor gør du altid sådan et stort nummer ud af alting? Kan det ikke være lige meget, at du ikke er en pige i virkeligheden?”

Georges mave slog knuder. Det var ikke lige meget for hende. Det var overhovedet ikke lige meget.

Ude på gaden startede en af busserne motoren.

”Jeg må løbe!” Kelly for af sted. ”En-to-tre!” råbte hun tilbage over skulderen.

”Fnyt,” svarede George. Dengang de gik i første klasse, havde Kelly og George besluttet, at det var meget sjovere at sige en-to-tre-fnyt, end det var at sige farvel. De havde hørt det i en tegnefilm i fjernsynet, og det havde fået dem til at grine hele dagen. Ingen af dem kunne længere huske, hvilken serie det kom fra, og nogle gange

virkede det lidt fjollet stadig at gå rundt og sige en-to-tre-fnyt, men ingen af dem ville være den første til at holde op.

Den nat drømte George, at hun spillede Charlotte. Hun var klædt helt i sort, med ekstra ben stikkende ud fra siderne, mens hun fremsagde de smukkeste ord, så hele salen kunne høre det. Hun afleverede den første replik fejlfrit og også den anden. Men så lød der en mærkelig lyd oppe over hende. George kiggede op, men det eneste, hun kunne se, var det tunge scenetæppe, der lukkede sig omkring hende og gjorde alting sort, før det væltede hende ned fra stigen. Så faldt hun og kunne ikke trække vejret rigtig længe, sådan føltes det i hvert fald.

George vågnede op badet i sved. Der gik et øjeblik, før det gik op for hende, at hun lå vågen i sin seng, og at hun ikke var ved at blive kvalt. Hendes dyne havde viklet sig rundt om benene.

Alligevel kunne hun ikke slå tanken om at være Charlotte ud af hovedet. Mens hun spiste

cornflakes med mælk, mens hun tog bukser og en T-shirt på, og mens hun børstede tænder, forestillede hun sig, hvordan hun sendte varme hilsner til publikum. Det skulle være hende, der udråbte Wilbur til at være fantastisk. Og det skulle være hende, der fik publikum til at græde med sit sidste farvel.